

Nr 345.

Av herr **Osberg**, *angående avskaffande av den inom olika institutioner tillämpade praxis att utkräva kommissionärsarvode för delgivning av myndighets beslut.*

Det är ofta enskilda och det allmänna måste i skrivelser (rörande skilda angelägenheter) vända sig till olika departement, länsstyrelser och domsagor m. fl. institutioner. En del sänder dessa framställningar direkt till vederbörande myndigheter, men andra återigen använda sig av kommissionärer. Annorlunda ställer det sig, när de insända ärendena blivit slutbehandlade och skola återställas till vederbörande sakägare. Då tillämpas så gott som undantagslöst den regeln, att en inom institutionen utsedd kommissionär återsänder handlingarna, om det gäller sådana, och i andra fall lämnar besked om fattade beslut. Det torde även i regel vara så, att denna person utför detta uppdrag å den honom tillmätta tjänstetiden.

Det nu tillämpade systemet har alltid förefallit mig olämpligt, att vederbörande person skall avfordra mottagaren särskild avgift för det arbete, han utfört inom ramen av sin anställningstid.

När vederbörande mottagit postförskotts försändelsen och därigenom erlagt stämpelavgift, om sådan förekommer, jämte portoavgift, förefaller det som om det extra kommissionärsarvodet vore omotiverat. Om alla mottagare vore i ekonomiskt hänseende välsituerade, vore ett påtalande överflödigt, men så är ingalunda fallet. En stor del av dem, som få vidkännas dessa utgifter, äro i ekonomiskt avseende svaga.

De statliga och halvstatliga institutioner, som här påtalats, böra själva åtaga sig de kostnader, som äro förknippade med att delgiva vederbörande besked angående de beslut, som fattats i sådana ärenden, som böra prövas inom deras verksamhetsfält.

Med stöd av vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville taga i övervägande, huruvida inte nu gällande praxis inom olika institutioner att utkräva kommissionärsarvode vid delgivande av fattade beslut bör avskaffas.

Stockholm den 23 januari 1939.

Oscar Osberg.
